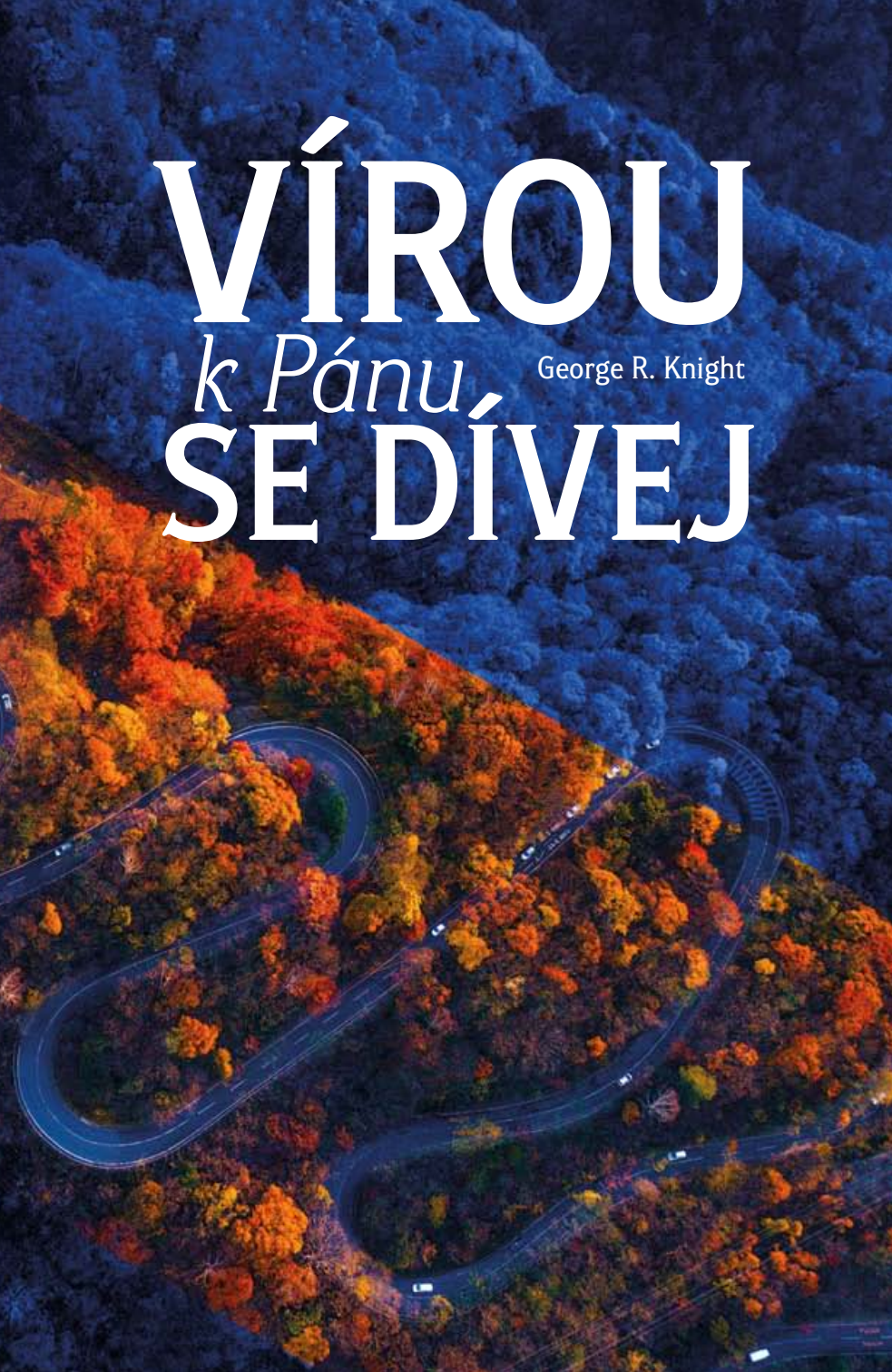

VÍROU

k Pánu,

George R. Knight

SE DÍVEJ

Přeloženo z anglického originálu Turn Your Eyes Upon Jesus vydaného v roce 2013 nakladatelstvím Review and Herald® Publishing Association (ISBN 9780828026994), MD, USA.

Copyright © Advent-Orion, Praha 2018
ISBN 978-80-7172-666-1

Copyright © 2018 Prameny zdraví, z. s., Praha 2018
ISBN 978-80-9037-807-0

Obsah

Část 1

Vírou k Pánu se dívej – jako k věčnému Bohu

Část 2

Vírou k Pánu se dívej – jako ke vtělenému Kristu

Část 3

Vírou k Pánu se dívej – na začátku jeho služby

Část 4

Vírou k Pánu se dívej – na vrcholu jeho služby

Část 5

Vírou k Pánu se dívej – jak se blíží kříž

Část 6

Vírou k Pánu se dívej – jako k ukřižovanému Beránku Božímu

Část 7

Vírou k Pánu se dívej – jako ke vzkříšenému Pánu

Část 8

Vírou k Pánu se dívej – jako k přicházejícímu Králi

Část 9

Vírou k Pánu se dívej – jako ke svému osobnímu Spasiteli

Slovo k těm, kdo hledí stejným směrem

Vírou k Pánu se dívej. Přesně to budeme po následujících 365 dnů činit. A neexistuje lepší objekt, na který by bylo možno hledět. Ježíš Kristus není pouze „cesta, pravda i život“ (Jan 14,6), ale také odpověď na naše největší naděje i obavy. V Ježíšovi nalézáme smysl jak pro svůj současný život, tak pro život, který přijde. Proto představují jeho osoba a jeho služba ten nejlepší předmět našeho zájmu.

Mým hlavním problémem bylo, jak toto téma pojmut. Nejdříve jsem si myslel, že bych mohl popsat Ježíšův život tak, že se soustředím na jedno evangelium. Tím by ale mnohé vypadlo. Poté jsem uvažoval o tom, že budu Ježíšův příběh vyprávět očima všech čtyř pisatelů evangelií. Ale i to bylo problematické, pozemský Ježíšův život přece představuje jenom nekonečně malý zlomek toho, kým Ježíš skutečně je. Nakonec jsem se tedy rozhodl, že použiji materiál nacházející se jak v Novém, tak i ve Starém zákoně, abych mohl popsat Ježíšův život od věčnosti v minulosti do věčnosti v budoucnosti.

Všechna data se samozřejmě nemohla vejít do jedné knihy. Proto jsem se soustředil na devět ústředních témat Ježíšova života a služby. Jednotlivá čtení jsou řazena v chronologickém pořadí, nikoliv však otrocky. Není ani třeba říkat, že některé části jsou ve svém obsahu více vybíravé než jiné. To zvláště platí pro léta Ježíšovy služby na zemi. Jeden rok s 365 dny prostě nestačí, abychom učinili zadost takovému životu. Myslím ale, že to nevádí. Doufám, že následujících 365 dní bude pro každého z nás představovat pouhý začátek života věnovaného každodennímu obracení svého zraku k Ježíši.

Mezitím je mojí modlitbou, abyste jako čtenáři měli ze čtení těchto každodenních zamyšlení stejný užitek, jaký jsem sklízel já, když jsem je psal.

Závěrem bych chtěl vyjádřit poděkování mé ženě, která převedla můj ručně psaný rukopis do elektronické podoby, a Jeannette Johnsonové a Gerald Wheelerovi, již jej provázeli na cestě k publikování.

George R. Knight
Rogue River, Oregon

VĚNOVÁNO BONNIE –
která je mi nejlepší přítelkyní i ženou (v tomto pořadí) –
což je ta nejužasnější kombinace.

„Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného.“

– *Pavel, 1. Korintským 2,2*

„Vírou k Pánu se dívej,
hled' na jeho velebnou tvář;
tu se stíny pozemské rozplynou,
když je promění nebeská zář.“

– *Helen H. Lemmelová, zpěvník Zpívejme Hospodinu, str. 132*

„Udělaloby nám dobře, kdybychom každý den strávili hodinu rozjímáním o životě Kristově. Měli bychom rozjímat o jeho životě krok za krokem a nechat svou představivost vžít se do každé události, zvláště do událostí posledních.“

– *Ellen G. Whiteová, Touha věků, str. 83*

Část 1

Vírou k Pánu se dívej – jako k věčnému Bohu

Kde začít?

Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“
(Lukáš 2,10.11)

Kde začíná příběh o Ježíši? Na tuto otázku není jednoduchá odpověď. Mohli bychom samozřejmě začít jeho narozením v Betlémě – tím bychom ale vynechali velkou část příběhu. Vždyť biblické zobrazení Ježíšových třiatřiceti let strávených na zemi je jen zlomkem jeho existence, která trvá od nekonečné minulosti do věčné budoucnosti. Proto tato kniha zamyšlení nad životem Krista začne dobou před jeho vtělením a skončí jeho službou po nanebevstoupení – službou, která pokračuje dodnes.

Při našem celoročním putování s Pánem nás bude provázet píseň Heleny Lemmelové *Turn Your Eyes Upon Jesus* (Vírou k Pánu se dívej). Chtěl bych vám navrhnout, abyste si ji zazpívali každý den jako součást zamyšlení:

<i>Turn your eyes upon Jesus</i>	Vírou k Pánu se dívej,
<i>Look full in His wonderful face</i>	hleď na jeho velebnou tvář;
<i>And the things of earth will grow</i>	tu se stíny pozemské
<i>strangely dim</i>	rozplynou,
<i>In the light of his glory and grace</i>	když je promění nebeská zář.

Po 365 opakováních vám ručím za to, že se slova této nádherné písně vryjí do vaší paměti a mnohokrát vám pak během vašeho života vytanou na mysl, aby projasnila vaše denní chvíle a utišila vaši duši důvěrou v Pána.

Tato každodenní zamyšlení soustředí náš pohled na Ježíše. Ježíš je středem pozornosti i v evangeliu podle Lukáše 2,10.11, kde anděl předávájí zprávu o jeho narození pastýřům. Nejpozoruhodnějším rysem tohoto verše je fakt, že odkazuje na novorozené dítě jako na „Krista Pána“.

První čtenáře Bible to muselo přímo udeřit do očí. Vždyť slovo „Pán“ nahrazuje v řečtině výraz „Jahve“, tedy jméno, které je ve Starém zákoně užíváno pro Boha. Anděl tak vlastně vyhlašuje, že to dítě je božského původu. Pozdější čtenáři z řad pohanů zde vnímali stejné poselství; pohaný svět často používal tento výraz, když odkazoval na svá božstva.

Termín Kristus je také vyjádřením Ježíšova božství. Jedná se totiž o řecký překlad slova „Mesiáš“, které znamená „pomazaný“. I když pomazaný mohl být i král nebo kněz, Židé očekávali, že v určený čas Bůh pošle „toho pomazaného“, tedy někoho, kdo zvláštním způsobem naplní jeho vůli.

Jak pozoruhodným způsobem k tomu došlo! „Velikou radostí“, kterou anděl zvěstuje, je, že Ježíš je „Spasitel“, a to „pro všechny lid“. Radujme se spolu s anděli (verše 13 a 14).

Skutečný Ježíšův počátek

Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. (Jan 1,1)

Tady je skutečný začátek Ježíšova příběhu. Zatímco Matouš a Lukáš začínají svá evangelia Ježíšovým zázračným narozením a Marek jeho uvedením do služby, Jan odhaluje čtenářům skutečný počátek všeho.

Co je ale oním počátkem? Nejspíše by nás napadlo otevřít první stránky Bible, kde stojí: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gn 1,1). Tím ale Jan své evangelium nezačíná. Z třetího verše zjišťujeme, že Ježíš existoval již před stvořením popsáním v knize Genesis – v němž byl aktivním činitelem (porovnej s Koloským 1,16 a Židům 1,2).

Jan nás tak jedním tahem svého pera vrací nazpátek, nikoliv do příběhu o stvoření v Genesis 1, ale do nekonečné věčnosti před stvořením – a k místu, které Kristus jako Slovo v této záplavě času bez hranic má. Ellen Whiteová zachycuje hloubku této věčnosti, když píše, že Kristus „byl jedno s Bohem, nekonečný a všemocný ... On, věčný Syn, který má život sám v sobě“ (Evangelium, str. 615). Když Jan mluví o „počátku“, myslí tím skutečný počátek, který předchází stvoření čehokoliv.

Apoštol pokračuje dvěma dalšími výroky o tomto Slově. První z nich je, že „bylo u Boha“. Pokračování Janova evangelia nám pomáhá pochopit tuto blízkost. Zobrazuje Ježíše, „který je v náruči Otcově“ (Jan 1,18), Otce, který „všecku moc dal do jeho rukou“ (Jan 3,35), Ježíše a Otce „jako jedno“ (Jan 10,30) – a tak bychom mohli pokračovat. Janovo druhé vyjádření o tomto Slovu, spolu s tím prvním, představuje Krista jako Slovo, které se od věčnosti těší z hloubky intimního vztahu s Otcem.

Poslední výrok o Slovu klade rovnítko mezi ně a Boha. Jan neříká, že Ježíš je Otec. Janovo evangelium popisuje oba jako odlišné individuality, jež jsou schopné hovořit spolu i jeden o druhém. V Písmu jsou však oba shodně nazýváni jako „Bůh“ (porovnej s Židům 1,8). Mohli bychom říct, že sdílejí stejné příjmení (Bůh), ale mají odlišné funkce.

Otče, když se před Tebou skláníme na modlitbě, naše mysl je hluboce pohnuta skutečností, že dítěátko, které se narodilo jako Ježíš Nazaretský, není nikým menším než věčným Bohem. Děkujeme Ti za tento převzácný dar. Pomož nám, abychom během dalších zamyšlení pochopili plný význam toho daru pro náš svět i naše životy.

Ježíš a další počátek

Všechno poustalo skrze ně a bez něho nepoustalo nic, co jest. V něm byl život.

(Jan 1,3,4)

První počátek v Janově evangeliu je počátkem bez začátku, což odráží věčnou preexistenci božského Krista.

Jan však vykresluje ve verších 3 a 4 jiný počátek – stvoření. Apoštol Pavel potvrzuje, že „v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný ... všechno je stvořeno skrze něho a pro něho“ (Koloským 1,16). V knize Židům můžeme číst, že skrze Krista Bůh „stvořil i věky“ (Židům 1,2).

A tak bylo dětátko z Betléma mnohem více než jenom další osobností v dějinách tohoto světa. Bible jej představuje jako Boha Stvořitele, který má stejně jako Otec „život sám v sobě“ (Jan 5,26). Tato pravda je krásně vyjádřena v knize Touha věků, kde se píše, že „v Kristu je život, původní, nevypujčený, neodvozený“ (str. 338).

Tento „život v sobě“ zastává aktivní roli při stvoření. Není žádnou náhodou, že Jan popisuje tohoto činného Krista jako Slovo. Byl to právě akt mluvení (tedy slovo), kterým se počal každý den stvořitelského týdne. „I řekl Bůh“ odráží smysl tvůrčího Slova v Janovi 1,1–5 (viz Genesis 1,3.6.9.14.20.24).

Na konci stvořitelského týdne je opět zmiňováno „Slovo“, a to v souvislosti se sobotou. „Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy. Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo“ (Genesis 2,1–3). Když si tyto spojitosti uvědomíme, nepřekvapí nás Ježíšovo prohlášení, že „Syn člověka je pánem i nad sobotou“ (Marek 2,28).

Při představení Ježíše Janovo evangelium nechodí kolem horké kaše. Ježíš není pouze dítětem, které se narodilo v Betlémě.

Ne! Ježíš je věčným Bohem. Je Stvořitelem všeho, co je. Má život sám v sobě.

Když obracíme svůj zrak na Ježíše, zůstáváme stát v úžasu před pravou identitou našeho Spasitele.

Ježíš, věčné „já jsem“

Ježíš jim (Židům) odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem.“ Tu se chopili kamenů a chtěli je po něm házet. Ježíš se však ukryl v zástupu a vyšel z chrámu. (Jan 8,58.59)

Jak zvláštní pasáž, pomyslel jsem si, když jsem poprvé četl Janovo evangelium. Proč chtěli židovští vůdci ukamenovat Ježíše k smrti, poté co o sobě prohlásil „já jsem“? Co vlastně toto prohlášení znamená?

Tyto otázky nás vracejí do Exodu 3,13, kde Mojžíš chce znát Boží jméno pro případ, že se jej jeho bratři Hebrejci v Egyptě zeptají, kdo je vlastně ten Bůh, o kterém tvrdí, že ho k nim poslal. Tehdy Bůh Mojžíšovi odpověděl: „JSEM, KTERÝ JSEM.“ A pokračoval: „Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám.“ Bůh dále Mojžíšovi poručil: „Řekni Izraelcům toto: ‚Posílá mě k vám Hospodin (hebrejsky Jahve), Bůh vašich otců, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.‘ To je navěky mé jméno“ (verše 14.15).

Máme-li tyto verše na mysli, je snadné pochopit, proč chtěli Židé Ježíše zabít, když se představil jako „já jsem“. Vždyť tím sám sebe označil za Boha smlouvy s židovským lidem. Vyhlásil se tím za Jahve (nebo Jehovu – podle jiného překladu), za věčné „já jsem“, Boha Starého zákona. Slovo „Jahve“ má význam nadčasového výrazu „být“, což odráží stálé bytí nebo existenci Boha – nejenom od věčné minulosti do věčné budoucnosti, ale Boha existujícího také v přítomnosti, který vede svůj lid a stará se o jeho potřeby během celých židovských dějin.

Tento „já jsem“ se setkal s Mojžíšem na Sínaji a řekl mu: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví“ (Exodus 20,2). Tento skutek Boží milosti vyvolává odpověď, zachycenou ve verších 3–17 (v Desateru). I ve Starém zákoně je dodržování zákona chápáno jako odpověď na Boží vykupitelskou milost prostřednictvím Krista.

Je důležité si uvědomit, že děťátko z Betléma nebylo jen dalším dítětem. Ježíš byl a je oním „já jsem“, Bohem, který dal Zákon, Bohem, jenž vedl svůj lid v průběhu pozemských dějin.

A ono věčné „já jsem“ vede svůj lid i dnes – a bude jej vést také nekončnými věky věčnosti v budoucnu. Sloužíme úžasnému Pánu, který měl nejen moc tvořit, ale má i schopnost každého z nás zachránit (Židům 7,25).

Prorokované dítě

Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce spočine ... na jeho království. (Izajáš 9,5,6)

Ono věčné „já jsem“ není pouze někde mimo nás: v osobě Ježíše z Nazareta, který je centrální postavou Nového zákona a předmětem proroctví ve Starém zákoně, vstupuje do lidských dějin.

Vrátíme-li se k Izajášovi 7, 14 a k dívce, která porodí syna zvaného „Immanuel“ neboli „Bůh s námi“, zjistíme, že Izajáš 9,6 popisuje tohoto syna jako božskou osobu, jež se stane tělem a bude přebývat mezi námi. Židovský targum (překlad z hebrejštiny do aramejštiny, kterou běžně mluvili lidé v Ježíšově době) nám pomáhá tomuto oddílu lépe porozumět: „A bylo mu dáno starobylé jméno, Divuplný rádce, mocný Bůh, ten, který žije věčně, Mesiáš, za jehož dnů na nás sestoupí pokoj.“ Tento mesiánský výklad starověkých Židů odráží popis jedince, o kterém je řeč ve verších 5 a 6 – jenž nemůže náležet nikomu jinému než pozemskému panovníku.

On je „Divuplným rádcem“, někým, kdo budí mimořádný údiv svojí moudrostí a laskavostí. Kořen slova „div“ se nachází v Žalmu 78,12, kde je řeč o Bohu, který „činil divy v zemi egyptské“. Stejný slovesný kořen popisuje zázraky, které Bůh vykonal v Egyptě, včetně rozdělení moře, vedení oblakovým a ohnivým sloupem a rozštěpení skály na poušti, aby vyvedla vodu. Je zvláštní, že tento „Divuplný rádce“ se má narodit jako dítě, aby se stal zdrojem moudrosti pro Boží lid.

Přicházející Mesiáš nebude jen dalším dítětem, ale „mocným Bohem“. Zde můžeme tušit náznak budoucího zázraku vtělení a dvojité přirozenosti přicházejícího Krista – jedinečné osoby, která je plně člověkem, ale také plně Bohem.

Jeho třetím jménem je „Otec věčnosti“. Tady je třeba si uvědomit, že prorok nezaměňuje božského Otce s božským Synem, spíše mluví o tom, že jednou z Kristových rolí bude poskytování láskyplné Otcovy péče jeho dětem. A nakonec je popsán jako „Vládce pokoje“, na jehož království „spočine pokoj bez konce“. To zrcadlí povahu věčného Božího království a odkazuje na velké proroctví u Daniela 2,44, kde je řeč o konci všech pozemských království. Toto království „zůstane navěky“ (porovnej s Lukášem 1,33).

Ježíš jako Bůh

A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve, než byl svět.

(Jan 17,5)

Pozemský Ježíš si byl jasně vědom svého věčného božství. Nikdo nevěděl lépe než On, čeho všeho se musel vzdát, když se stal člověkem. Nyní se modlí k Bohu Otci, aby byl obnoven do své původní slávy. Pavel později popisuje naplnění této modlitby a všímá si, že po Kristově životě a smrti na kříži jej Bůh „vzvyšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: ‚Ježíš Kristus jest Pán‘“ (Filipským 2,9–11).

Ve chvíli, kdy Ježíš vyslovuje svoji prosbu, je však stále ještě před svým ukřižováním, před konfrontací s posledním mučivým aktem v lidské podobě. Jako jeden z nás uznává Ježíš svoji slabost a neschopnost. Současně si je ale dobře vědom své božské přirozenosti a slávy, které se mu dostávalo v nebesích.

Takové duševní pnutí překračuje hranice zkušenosti nás smrtelníků. Každý z nás ví, že vlastníme jeden krátký život, jenž začíná narozením a skončí smrtí. Pozemský Ježíš však řešil takové problémy a uvažoval o takových věcech, které zcela překračují možnosti našeho chápání.

Ale právě takové myšlenky odhalují, jak Ježíš na zemi rozuměl své roli v božské Trojici. Realita jeho místa v Trojici mu byla odhalena, když se při jeho křtu „otevřela nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. A z nebe promluvil hlas: ‚Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil‘“ (Matouš 3,16.17).

Skutečnost, že byl „Synem“, který se „v plnosti božství projevil“ v lidské podobě (Evangelium, str. 614), byla vědomou součástí jeho života. Ježíš věděl mimo jakoukoliv pochybnost, že „existují tři žijící osoby nebeské Trojice... – Otec, Syn a Duch svatý“ (tamtéž, str. 615). Ježíš vyjádřil toto trojiční porozumění v posledním přikázání, které dal svým učedníkům: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ (Matouš 28,18.19).

Jakému Ježíši to sloužíme! Rozumíme mu – a přesto mu nerozumíme. Stal se jedním z nás, a přesto byl Bohem (a byl si toho vědom). To je tajemství bohobojnosti.

George R. Knight

VÍROU *k Pánu,* SE DÍVEJ

Překlad Robert Žižka

Odpovědná redaktorka Michaela Hrachovcová

Grafická úprava Robert Prokopec

Vydal Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 5, Praha 6

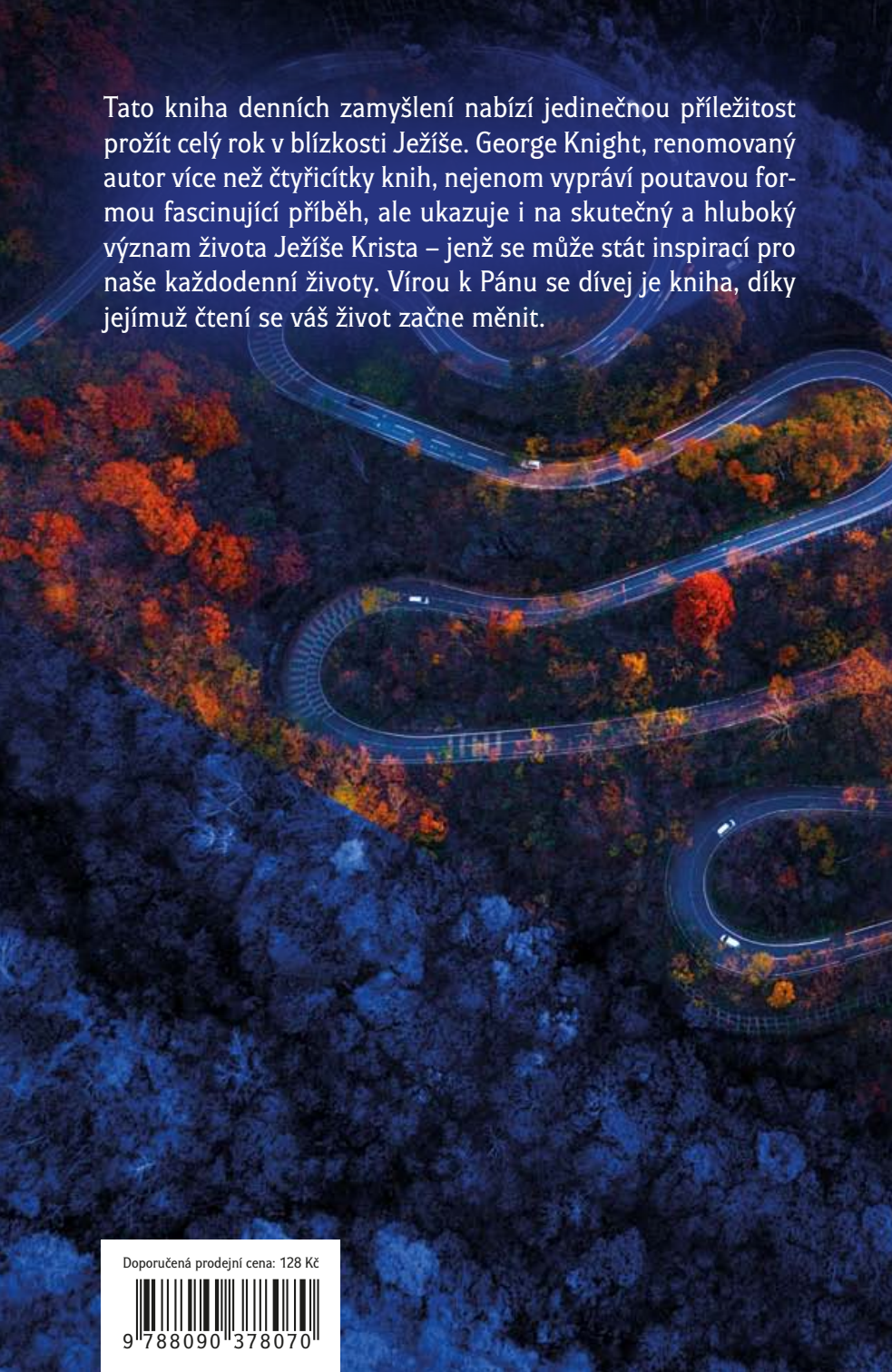
a Prameny zdraví, z. s., Roztocká 5, Praha 6

Vydání první, Praha 2018

Výtiskla tiskárna ARTRON s.r.o., Boskovice

ISBN 978-80-7172-666-1

ISBN 978-80-9037-807-0

An aerial photograph of a winding asphalt road through a forest. The trees are in autumn, with some showing vibrant orange and red leaves, while others are dark green. The road curves through the landscape, with a few small white cars visible on it. The overall scene is captured from a high angle, looking down on the road and the surrounding woods.

Tato kniha denních zamyšlení nabízí jedinečnou příležitost prožít celý rok v blízkosti Ježíše. George Knight, renomovaný autor více než čtyřicítky knih, nejenom vypráví poutavou formou fascinující příběh, ale ukazuje i na skutečný a hluboký význam života Ježíše Krista – jenž se může stát inspirací pro naše každodenní životy. Vírou k Pánu se dříve je kniha, díky jejímuž čtení se váš život začne měnit.

Doporučená prodejní cena: 128 Kč

9 788090 378070